

Menükite autor

SHEILA ROBERTS

TEEKOND
JÕULUDENI

Originaali tiitel:
Sheila Roberts
The Road to Christmas
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Krista Liidaru
Toimetanud Ilona Raidmaa
Korrektoori lugenud Inna Viires

Copyright © 2022 by Roberts Ink LLC
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E11433823
ISBN 978-9949-87-157-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Robertile, mu lemmikule reisikaaslasele

1

Michelle Turnbullil sai tänapühalt kodus olema kaks elukat. Kalkun laual ja kasutu elukas seda söömas.

„Ma ei suuda uskuda, et ta ikka veel seal on,“ ütles Ginny, tema pikaaegne müüja Hallmarki poes, mida Michelle juhatas. „Te lähete lahku, nii et miks mitte plaaster ropsuga pealt tõmmata ja sellega ühele poole saada?“

Plaaster ropsuga pealt tõmmata. Huvitav metafoor. See viitas sellele, et haav peaks paranema. Kuid haav, mis oli tema abielu, ei paranenud, see lõppes surmaga.

Michelle lükkas juuksed kõrva taha ja läks ust lukust lahti keerama. „Sest ma ei taha tüdrukute pühi ära rikkuda.“

„Sa arvad, et nad ei saa aru, mis toimub, kui te eraldi magamistubades magate? Ära ole naiivne!“

Ginny võis ju ta alluv olla, aga see ei takistanud teda käitumast, nagu oleks ta Michelle'i ema. Ilmselt oli asi nende kümneaastases vanusevahes ja pikas sõpruses. Ja kuna Michelle'i ema oli surnud, hindas ta Ginny sõprust ja muret eriliselt.

Ta pööras uksest välj ette külje „Avatud“. „Ma ütlen neile, et ta norskab.“

„Järsku, niisama lambist?“

„Uneapnoe. Ta on kaalus juurde võtnud.“

Ginny turtsatas. „Mitte nii palju. Maxil võib ju väike kõhuke püksivärvli kohal rippuda, aga ta on siiani üsna heas vormis.“

„Uneapnoe jaoks ei pea ülekaaluline olema.“

„Ega vist,“ vastas Ginny kahtlevalt. „Aga Michelle, teil on viimased viis aastat ikka ja jälle tülisid olnud. Küllap su tüdrukud teavad, et see tulemas on, nii et ma kahtlen, kas su uneapnoe vabandus kedagi lollitab.“

Ilmselt mitte. Ehkki tema ja Max olid üritanud tütarde eest oma tülisid varjata, oli aja jooksul sarkasm ja kiindumuse väljanäitamise puudumine, nagu Shyla ütles, reetnud kibestumust ja etteheiteid, mis neil teineteise suhtes olid. Michelle ei suutnud meenutada, millal nad viimati oma tütarde ees käest kinni hoidsid või suudlesid. Tegelikult oli tal raske meenutada, millal nad üldse viimati suudlesid. Punkt.

„Sul on minu luba ta välja visata,“ jätkas Ginny. „Kui sa tõesti tahad, et sul rõõmsad pühad tuleksid, siis tee nii, et ta ära läheks.“

„Oojaa, siis tuleksid tõesti rõõmsad pühad,“ vastas Michelle. „Audrey ja Shyla rõõmustaksid, kui avastaksid koju tulles, et nende isa on enne tänapäeva välja kolinud ja nende vanavanemaid pole siin.“

„Kui sa lahutad, siis järgmisel aastal ju nii ongi,“ märkis Ginny.

„Aga siis on neil vähemalt aasta aega, et sellega harjuda,“ sõnas Michelle. „Ja need on Julia esimesed jõulud oma uues kodus koos beebiga. Ma ei taha neid ära rikkuda.“

Eesootav aasta töötas neile kõigile piisavalt palju stressi. Michelle ei kavatsenud selle kõigega juba tänapühäl algust teha. Siis poleks neil üldse rõõmsad pühad.

Rõõmsad pühad. Keda ta lollitas? Eesootavad pühad ei saanud nagunii rõõmsad olema.

„Noh, ma mõistan,“ lausus Ginny. „Aga õnn kaasa selle unearpoe valega!“

Päeva esimene klient astus poodi ja lõpetas vestluse Michelle'i õnnetust abielust. Mis sobis talle. Oma õnnetule suhtele keskendumine ei toonud sugugi naeratust näole ning pidev kulmukortsutus ei sobinud klientide tervitamiseks.

Pärast tööd läks Michelle toidupoodi ja tegi viimased ostud tänapühaks: vahukoor puuviljasalati ning kõrvitsa- ja pekanipähkclipiruka kõrvale, munaliköör munalikööri-sõltlasele Shylale, Dove'i tume šokolaad Audreyle ning Constant Commenti tee, mis oli Hazeli lemmik.

Hazel. Maailma parim ämm. Kui tema ja Max lahutavad, jääb ta ilma ka Hazelist ja Warrenist, kes olid Michelle'i jaoks nagu vanemad. Tal oli selle mõtte peale raske kassiirile naeratada. Ta astus järjekorrast välja. Ta vajab veel midagi.

Michelle kiirustas tagasi kommiriivi juurde ja võttis veel tumedat šokolaadi, seekord enda jaoks.

Hazel ja Warren jõudsid kohale päev enne tänapüha ning Hazelil olid kaasas tema pekanipähkclipirukas ja kuulsa Kahlua jamsi koostisosad.

„Tere, kullake!“ ütles Hazel, tervitades Michelle'i kallistusega. „Sa näed kena välja nagu alati. Küll ma soovin, et mul oleks sinu sale figuur,“ lisis ta, kui nad tuppa astusid.

„Sa näed ilma selletagi hea välja,“ kinnitas Michelle talle.

„Ma vannun, et mida vanemaks ma saan, seda raskem on puusadele kogunenud kilodest lahti saada,“ lausus Hazel.

„Sa näed hea välja, kallis,“ ütles Warren, kallistades Michelle'i tugevalt. „Ta on sama ilus nagu päeval, kui teda kohtasin,“ ütles ta Michelle'ile.

„Jah, oma kahekümne uue kortsu ja kahe lisakiloga. Olemasolevatele täienduseks,“ vastas Hazel pead raputades.

„Kes neid kilosid ikka tähele paneb, kui kõik vaatavad su naeratust?“ ütles Michelle. „Las ma võtan teie mantlid!“

Hazel pani toidukoti käest ja võttis abikaasa abiga mantli seljast. „Kus meie poeg on?“

Kes teab? Keda huvitab?

„Ajab asju,“ vastas Michelle. „Ma saadan talle sõnumi, et olete kohal. Esmalt aga seame teid sisse.“

„Meeleldi,“ vastas Hazel. „Sõit Oregonist siia muutub iga korraga üha pikemaks.“

„See pole ju nii kaugel,“ lausus Warren ja järgnes talle trepist üles.

Pool tundi hiljem oli Max kodus ning nad istusid isaga elutoas, vaadates telekast sporti, naised aga kahekesi köögis, nautides teed. Jamss oli valmis ja külmikus ning pekani-pähklipirukas kapil kõrvitsapiruka kõrval, mille Michelle oli ahjust välja võtnud. Pliidil podises suur potitäis köögiviljasuppi ning pikk sai oli soojas. See sai olema üks kerge õhtueine, et järgmise päeva pidusöögiks kõhtu säästa.

„Ma juba ootan, et tüdrukuid näha,“ sõnas Hazel.

„Mina samuti,“ vastas Michelle.

Talle ei meeldinud see, et kõik ta tütreid olid kaugele kolinud. Mitte et tal oli midagi selle vastu, et Audreyle või Shylale külla lennata. Reis SeaTac Internationali lennu-

jaamast San Francisco Internationali või Los Angelese lennujaama polnud kuigi pikk, aga see polnud siiski sama, mis üksteise lähedal elada. Juliale aga polnud nii lihtne külla minna, mis muutis temast eemaloleku veel raskemaks. Julia oli viimane, kes pesast välja oli lennanud, ja tema lahkumine oli olnud Michelle'i jaoks raske. Võib-olla sellepärast, et Julia oli pesamuna. Võib-olla sellepärast, et näis, nagu oleks ta suureks saanud ja ära läinud kõigest ühe silmapilguga: ülikool, peigmees, rasedus, abielu ja siis kolimine. Raske oli oma lapsukesel minna lasta. Eriti veel, kui see lapsuke viis endaga kaasa Michelle'i esimese lapselapse.

Võib-olla oli see mõnes mõttes hea, et ta tütreid elasid teistes osariikides, sest nii ei näinud nad pealt oma vanemate abielu purunemist.

Michelle lootis, et nad ei peagi seda nägema. Ta vaatas oma telefoni. Audrey lend maandus peagi. Shyla oma üsna varsti selle järel.

„Audrey saadab sõnumi, kui nad kohal on,“ lausus ta.

„Nii tore on jälle koos olla,“ ütles Hazel. „Perekond on väga tähtis.“

Kas see oli vihje, kerge hukkamõist? „Kuidas oleks, kui ma valan teed juurde?“ pakkus Michelle. *Ja endale võtan šokolaadi.*

Viisteist minutit hiljem, kui Max ja Warren olid teel, et tüdrukud ära tuua, saabuski sõnum ning nelikümmend minutit hiljem astusid nad uksest sisse, Shyla naer kööki kostmas. „Me oleme kohal!“ hüüdis ta.

„Nüüd alles läheb lõbusaks,“ sõnas Hazel ja nad naeratsid Michelle'iga teineteisele, väljudes köögist.

Nad jõudsid esikusse ja nägid, et Max viis tüdrukute kohvrid üles, Warren aga võttis nende mantlid.

„Tere, ema!“ ütles Audrey ja kiirustas teda kallistama, Shyla ta kannul.

„Tere tulemast koju!“ vastas Michelle oma tütardele, emmates kõigepealt ühte, siis teist. „Nii tore, et kodus olete.“

„Ega me välismaal ela,“ narris Shyla.

„Ega palju puudu ole,“ vastas Michelle. „Ja enne kui te hakkate mulle meelde tuletama, kui sageli me sõnumeid vahetame ja helistame, siis palju parem on, kui te siin olete, nii et ma saan teid kallistada.“

„Kallistused on head,“ nõustus Audrey.

„Me tõime sulle šokolaadi,“ lausus Shyla, ulatades talle kingikoti.

Michelle teadis juba enne sisse vaatamist, mis see on. Jep, Ghirardelli, otse San Franciscost.

„Ma tean, et seda saab osta igalt poolt, aga see on otse allikast,“ lausus Shyla.

Mis veelgi tähtsam, see tuli südamest.

„Ja sa ei pea seda kellegagi jagama,“ sõnas Audrey. „Me tõime isale ka.“

Jagamine. Tema ja Max ei jaganud enam midagi. „See oli teist kena.“

„Me arvasime, et sul võib seda vaja minna,“ ütles Audrey.

Kas ta viitas Michelle'i probleemsele suhtele nende isaga? Ei, see polnud võimalik.

„Pärast eelmist tänapüha,“ lisas Shyla.

Michelle ohkas kergendusest. Loomulikult pidasid nad silmas seda elektrikatkestust, mis oli ära rikkunud kalkuni ja piruka, mis tal ahjus olid olnud.

Tüdrukutele oli see meeldinud, nad olid mänginud küünlavalgel kaarte. Michelle aga oli olnud maruvihane.

Ja üldsegi mitte rõõmus, kui ta abikaasa oli öelnud: „Rahu, Chelle! See on ju tühiasi.“

Mitte Michelle'i jaoks, aga ta oli sellega lõpuks leppinud, laual küünlad süüdanud ning pakkunud maapähklivõi- ja moosisaiu, oliive, hapukurke, puuviljasalatit ja Hazeli pirukat. Hazel oli kuulutanud pidusöögi õnnestunuks.

Max ei öelnud midagi tunnustavat. Loomulikult mitte.

„Oh, ja see!“ Shyla õngitses kotist välja purgitäie maapähklivõid. „Juhuks, kui me peame jälle maapähklivõisaiu sööma.“

Hazel kihistas naerda. „Te tüdrukud, mõtlete ikka kõige peale!“

„Jah, mõtleme küll,“ vastas Audrey ning tõmbas oma mahukast kotist välja karbitäie soolaküpsiseid. „Juhuks, kui sai otsa saab.“

„Nüüd oleme me küll valmis,“ lausus Michelle ja naeratas. See oli esimene siiras naeratus pärast viimast korda, kui ta tüdrukutega koos oli. See oli mõnus.

„Oh, mul on sinu jaoks midagi erilist, vanaema!“ ütles Shyla Hazelile. „See on mul kohvris. Tule üles!“

Michelle võpatas. Ta ei tahtnud, et Hazel näeks, kus tüdrukud ööbivad, ja arutleks, miks nad olid õmblemistoas, mitte külaliste magamistoas. „Äkki tood selle alla?“ pakkus ta.

„Ma peaksiingi oma konte liigutama,“ lausus Hazel ja järgnes oma lapselapsele trepist üles.

Audrey läks nende järel ning Michelle kõigi taga, kõhus keeramas. Ta polnud järsku enam nii kindel oma ettekäändes, mille oli välja mõelnud abikaasast eraldi magamise jaoks. Aga see ettekääne pidi asja ära ajama, sest tal polnud aega, et midagi paremat välja mõelda.